

Eevi-Inkeri Tossavainen

"Se suomalainen tyttö"

Sunnuntaiaamu. Kevyt usva on peittänyt kaupungin alleen ja vain kevyt syystuuli pääsee riepottelemaan jo kellastuneita lehtiä sikin sokin pitkin hiljaisia katuja.

Vielä pienen hetken kaupunki uinuu usvan sylissä enne kuin kaupunkilaiset heräävät uuteen syyspäivään. On tulossa kaunis päivä, yöllä on ollut pakkasta ja aamuaurinko pilkottaa jo kaukaa meren takaa. Juuri missään ei näy liikettä, vain muutama yö-töistä tuleva väsynyt ihminen ajaa ohitse, samoin kuin aamuvuoroon lähtevät työntekijät.

Kun katselee ympärilleen voi nähdä paljastavan asia, joka kertoo mihin päin maailmaa tämä kaunis ja harmoninen sunnuntaiaamun tunnelma sijoittuu. Ruotsiin. Joka ikisen talon ikkunoilta löytyy pieniä lampuja, jotka loistavat lähes ympäri vuoden.

Mutta jos nyt kuitenkin katsomme tarkkaan näyttäisi aivan kuin tuossa yhdessä talossa, noiden marimekon verhojen takana tapahtuisi jotain. Aivan kuin siellä olisi jo joku hereillä. Tuossa talossa tapahtuu hyvin paljon, ja ihme kyllä heidän talossaan ei pala lampuja ikkunoilla, eivätkä verhot ole auki. Eriskummallista toimintaa, aivan kuin talon asukkaat haluaisivat olla piilossa tai piiloutua muiden katseilta.

Joku on tosiaankin hereillä ja liikkuu noiden marimekon verhojen takana. Verhojen takaa löytyy suuri valkoinen huone, Ikean kalusteilla ja valkoisella suurella palkintokaapilla, joka on pullollaan erikokoisia ja mallisia palkintoja. Huoneessa ei kuitenkaan ole ketään, mutta petaamaton lämpöä hohkaava sänky ja avonainen ovi paljastavat sen, että joku on poistunut huoneesta aivan hetki sitten.

-Huubert, tule tänne, aamupala! Huppe tule nyt! Vanessa, huutaa parhaalle ystävälleen, pienelle valkoruskeallejackrussellinterrieri Huubertille.

Vanessa juoksee portaat alas alakertaan ja keittiöön pieni, terhakka Huppe perässään. Vanessa ja Huppe ovat tuttuu tapaan kahdestaan kotona.

-Kuules Huppe, mites ois jos me syötäis nyt aamupala, ja lähettäis sitten lenkille?
Huppe vastasi iloisella haukahduksella samaan aikaan, kun se töni ruokakulhoa kuonollaan.

Kaksi ruisleipää, voita, juustoa, kinkkua, kurkkua, kulhollinen jogurttia ja päälle myslä ja itse poimittuja mustikoita. Lisäksi vielä kaksi lasillista maitoa.

Näyttäisi tulevan hieno päivä ja aivan mahtava sää pitkälle lenkille, ajattelin itsekseni. Voi kuitenkin olla aika viileä ilma, vaikka aurinko pilkottaakin tuolta vastapäisten talojen takaa.

Vanessa söi aamupalaansa ja katsoi samalla puhelintaan.

Isältä oli laittanut viestin perheen yhteiseen viestittely ryhmään, johonka äiti oli vastannut;
" Guten morgen! Terveiset Saksan ilmatilasta! Täällä aamu alkoi jo kello 4 ja harjoitukset sujuvat oikein mallikkaasti! Mukavaa päivää -isä"

"Good morning, ja terveiset Lontoosta! Täällä kaikki hyvin, vaikka työpäivät pitkiä. Illalla nähdään - äiti"

En viitsi edes vastata. Mitä hienoa on siinä, että vanhemmat ovat arvostetuissa ammateissa ja tekevät tärkeää työtä, ja he ovat julkisuudessa oman ammatti osaamisensa takia, kun en kuitenkaan vanhempiani usein näe? Kumpu minäkin voisin sanoa koulussa, kun keskustelemme lukio valinnoista ja tulevaisuuden ammatti toiveista, että tahtoisin olla kuin äitini ja isäni tai kertoa kuinka hienoa työtä vanhempani tekevät.

Miksi kaikkien muiden mielestä on hienoa, että isäni on Ruotsin armeijassa ilmavoimien ylikenraali, ja äitini on huippu neurokirurgi, joka on nytkin Lontoossa työmatkalla esittelemässä ja puhumassa jostakin tylistä asioista.

-Huppe ymmärrätkö sinä muka mitä hienoa on olla ilmavoimien ylikenraali tai huippu neurokirurgi, kun emme edes itse näe noita "suuria mahtavia maailmanpelastajia" melkein koskaan kotona. ja vielä vähemmän minä ymmärrän sitä, että miksi meidän piti muuttaa Ruotsiin, kun kaikki asiat ovat aivan samalla tavalla täällä kuin Suomessakin, paitsi siis käytännössä huonommin, sanoin.

Huppe ei vastannut, mutta en minä koiralta vastausta odottanutkaan, vaikka hän onkin fiksumpi kuin moni tuntemani ihminen.

Vanessa katsoi vielä sosiaaliset mediansa. Suomen kavereilta oli tullut aamusnappejä, sillä heillähän kello oli jo tuntia enemmän ja monet heistä olivat jo hänen tapaansa hereillä, ja lähdössä pian kukin omiin harjoituksiinsa.

Vanessa selasi SnapChatin kaveri listaansa, ja huomasi, että kavereiden joukossa oli vain neljän ruotsalaisen tytön nimet. Kaksi heistä olivat Vanessan luokkakavereita, ne kaksi ainoata joidenka kanssa hän oli koulussa, jos jonkun seuraakaan kaipasi.

Kaksi muuta olivat kavereita uudesta hiihtoseurasta, johonka hän oli liittynyt tasan kolme kuukautta sitten, kun he olivat asuneet uudessa kotikaupungissa kaksi viikkoa.

"Oikeastaan kaikki kaverini ovat urheilijoita, hiihtäjiä tai yleisurheilijoita. Jos entistä naapuriani "Lotta lihapullaa" ei lasketa mukaan" Vanessa totesi, ja hymähti muistelllessaan vanhaa naapuriaan.

Kaksi viikkoa sitten ilmestynyt valkoinen urheilukello Vanessa vasemmassa ranteessa näytti kahtakymmentäneljää yli kahdeksan, kun Vanessa puki keltaisen huomioliivin innokkaasti pyörivän Huubertin päälle.

Kahta minuuttia myöhemmin hän painoi hälytysjärjestelmästä nappia, jossa oli kuva talosta ja nuolesta joka osoitti ulos talosta. Vanessa sulki oven, ja haki ulkovarastosta pinkit vapaan rullasuksensa, mitkä olivat edellisellä kaudella kolme olympiakultaa voittaneen urheilijan nimikkosukset.

Hyvät sukset, harmi vaan, että isä ja äiti olivat tapojensa mukaan hieman pihalla asioista, ja he ostivat nämä minulle rippilahjaksi, vaikka minulla on sponsorini kautta heidän rullasuksensa, ja niiden suksien täytyy näkyä sosiaalisessa mediassa ja leireillä Suomen puolella, sekä kaikissa rullahiihtokilpailuissa. Vanessa ajatteli itsekseen ja huokaisi päälle.

Todellisuudessa nämä ovat paljon paremmat, ja näillä on vakaampi hiihtää, vaikka asfaltti olisikin huono, mutta sponsorisopimuksia on noudatettava...siinä mielessä hyvä, että emme asu enään Suomessa, sillä siellä tuskin viitsisin näitä käyttää. Täällä kukaan ei tiedä, että en "saisi" näitä käyttää, eikä tädäläiset piittaa siitä millä lankuilla kukin hiihtää, heille tärkeintä on se kuka menee kovinta vauhtia, vaikka ei todellakaan olisi kilpailu, jatkoin mietiskelyäni.

Huubert odotti jo malttamattomana, kun Vanessa laittoi kypärän päähänsä ja asetteli uudet hienot urheiluarurinkolasinsa kypärän alle. Vanessa kiristi vielä sauvojaan, laittoi kellosta harjoituksen päälle ja se rupesi heti mittaamaan Vanessan nousevaa sykettä, vauhtia, matkaa, korkeuseroja, kalorien kulumista ja harjoituksen rasiustasoa.

Ei kuulunut kuin rullasuksien pyörien pyörimisestä lähtevä tasainen humina, sauvojen kopahdus asfalttiin ja Huubertin juoksevien askelten kevyt töminä, kun Vanessa hiihti ja Huubert juoksi, pitkin samaa reittiä, joka heillä on tapana mennä, silloin kun Vanessan harjoitusohjelmassa lukee; "Pitkä lenkki 3h RHV PK".

Kuinka ihminen voikin nauttia siitä tunteesta, kun hiihtää? Ei tarvitse ajatella mitään, jos ei halua tai voi ajatella juuri niin paljon kuin haluaa. Saa nauttia liikkeestä ja siitä, kuinka näkee oman työnsä tuloksen, kun hiihdetty matka vain lisääntyy kilometrillä, kahdella, viidellä, kymmenellä...

En tiedä mitään parempaa kuin urheilun aiheuttama hyvän olon tunne, se tunne, kun olet antanut kaikkiesi ja onnistunut, kun rankan harjoituksen jälkeen pääset kotiin lepäämään, kun nautit jokaisesta askeleesta, hypystä, työnnöstä, jokaisesta liikkeestä, joka vie sinua eteenpäin ja kohti unelmiasi ja tavoitteitasi.

Se, että joku muu ei sitä ymmärrä, että minulle urheilu on elämän ehto ja, että minä todellakin nautin siitä, ja rakastan urheilua enemmän kuin mitään muuta, sillä ei ole merkitystä, koska minä itse tiedän mitä minä rakastan ja mitä minä haluan tehdä.

Tämä hetki, syysaurinko paistaa, kaikkialla näkyy ruskan kauniit värit, minä, sukset, ja Huubert. Voiko mikään olla paremmin? Ei.

Kaikki eivät sitä voi ymmärtää, mutta se käsittämätön tunne, jonka saan urheillessa, on jotain minkä en halua ikinä loppuvan. Siinä hetkessä kaikki tuntuu taivaallisen hyvältä. Mikään ei voi pysäyttää minua, eikä kukaan voi ottaa tätä hyvän olon tunnetta minulta.

Vain minä ja urheilu. Ne kuuluvat yhteen, ovat kuin yksi ja sama asia.

Minua ja urheilua yhdistää jokin näkymätön voima, joka saa minut aina vain haluamaan liikkeelle.

Liike ja kova vauhti, itse tuotettu vauhti, juoksu, hiihto, pyöräily, ne saavat unohtamaan kaikki huonot asiat, ne saavat hymyn ja hyvän olon valtaamaan koko kehon.

Minä rakastan urheilua, ja se on jotain, joka saa minut nousemaan sängystä joka päivä, ja selviämään huonoimmistakin koulupäivistä, sillä tiedän, että illalla pääsen taas urheilemaan ja ajamaan kaiken sen huono olon ja ärsytyksen pois.

...

70 kilometriä myöhemmin aikaa lenkille lähdöstä oli kulunut viisi ja puoli minuuttia yli kolme tuntia, ja iloiset, onnelliset, mutta hieman väsyneet ystävät istuivat ison kotitalonsa portailla.

Vanessa joi viimeisiä kuluksia urheilujuomaa juomapullostaan, ja tarjosi viimeistä hörppyä Huubertille.

-Hyvä poika, jaksoit juosta taas pitkän lenkin. Ota siitä hörppy, ota. Sä oot mun paras kaveri, mun ikioma.

Vanessa halasi Huuberttia ja hän vastasi halaamalla Vanessaa ja nuolaisi pehmeällä kielellään Vanessan hikistä kättä.

Ilta saapui ja Vanessa kohtasi totuuden siitä, että huomiseen koulupäivään on taas valmistauduttava.

Vanessan syvä ja surullinen huokaus kuului yksinäisessä talossa.

Huomenna täytyy taas mennä kouluun. Yksi yksinäinen, pitkä, puuduttava ja tylsä päivä taas tiedossa. Kunpa voisin vain olla kotona, ihan oikeasti kotona. Suomessa. Siellä elämä olisi täydellistä, kaverit, ystävät, kunnollinen koulu ja kaikki minulle tärkeät asiat. Minun ei tarvitsisi ikinä olla yksin, ei tarvitsisi olla muiden pilkan ja kiusaamisen kohteena, ei tarvitsisi esittää iloista ja onnellista, jos oikeasti haluaisi vain itkeä tai huutaa vihasta ja siitä kaikesta ärsytyksestä. Mutta pakkohan se on, kun ei muutakaan vaihtoehtoa ole. Se tarkoittaa siis sitä, että nyt suomalaisella sisulla tavarat reppuun ja huomis aamuna kouluun. Vanessa hymähti ja vilautti pienen hymyn viimeisen virkkeen kohdalla.

...

Yksinäisyys ja tylsyys alkoivat tuntumaan ikäviltä. Edellisen kuukauden aikana äiti ja isä olivat olleet yhteensä kaksitoista päivää, alle puoli kuukautta.

Onhan minulla koira, mutta ei se ole sama asia. Se ei ole oikea ystävä, joka voi puhua, jakaa ilot ja surut ja olla läsnä.

Vanessa kiersi koko kahdensadan neliön talon läpi, ja päätyi isän ja äidin makuuhuoneeseen. Lipaston päällä oli valokuvia valkoisissa kehyksissä, ja pölyllä pinnoitettuina, mutta silti täydellisen hienossa asetelmassa.

Vanessa poimi käteensä yhden kuvan. Se oli kaikkien muiden kuvien keskellä, ja sentin muita edempänä. Ikään kuin se haluaisi sanoa, että ota minut käteesi ja katso mitä haluan sanoa.

Kuvassa oli kolmetoistavuotias Vanessa. Eikä mikään normaali kuva. Kuva oli otettu Vanessan ensimmäisten Suomenmestaruus hiihtojen jälkeen.

Kultamitali kimmelsi melkein yhtä kirkkaasti kuin Vanessan hymy.

Kylmät väreet nousivat Vanessan iholle ja puistattelivat kehoa. Vanessa muisti tuon kilpailun oikein hyvin. Hän voitti. Suomenmestaruuden.

Mitä enemmän Vanessa kilpailua muisteli, sitä enemmän kylmiä väreitä tuli. Vanessa muisteli niitä kaikkia hetkiä, jotka hän oli viettänyt urheilun parissa. Ja niitä oli paljon. Aivan syntymästä tähän päivään asti.

Kun hän oppi kävelemään ja heti pian sen jälkeen ensimmäiset juoksuaskeleet, ja kun lumi tuli ne kaikki talvileikit, ja se ihmeellinen hetki, kun isä puki monot ensimmäistä kertaa kymmen kuukautta vanhan Vanessan pieniin jalkoihin ja nosti hänet ladulle.

Vanessaa nauratti muistellessaan niitä hetkiä, kun hiihto ei tuntunut yhtään mukavalta, kun hän oli jäänyt maahan makaamaan tai kaatunut hankeen. Mutta huomattuaan, että isä vain jatkoi matkaa, oli kuitenkin täytynyt nousta itse ylös ja jatkaa matkaa.

Siitä minä olen kiitollinen, että pienestä pitäen olen saanut itse möyriä ja nousta ylös sieltä hangesta ja joutunut vain jatkamaan matkaa, kun ei ole muutakaan vaihtoehtoa ollut. Sillä sen takia, mikään ei saa minua pysähtymään tai lannistumaan tänäkään päivänä.

Tulen aina olemaan se pieni tyttö, joka kitisee itsekseen hangessa, kun isä ei minua nostanut ylös, niinkuin muiden isät tekivät heidän lapsilleen, vaan sain nousta itse ylös ja oppia itse, ja kasvaa sisukkaaksi, omatoimiseksi ja päättäväiseksi ihmiseksi.

-Mitä minä tekisinkään ilman urheilua ja sitä kaikkea liikuntaa? hiljaisuus, joka kesti viisi minuuttia.

-Todennäköisesti en yhtään mitään... eivätkä myöskään äiti tai isä, sillä eivät he voisi lähteä töihin ja olla paljon poissa kotoa, jos minulla ei olisi urheilua, ja sitä kaikkea mitä se on minulle opettanut.

Reissusta väsähtäneet isä ja äiti saapuivat kotiin päivälliselle. Olin valmistanut yhden suosikki ateriaistani, siis makaronilaatikkaa.

- Onneksi meidän iso Vanessa pärjää yksinään kotona ja on nytkin valmistanut näin hyvää ruokaa, äiti höpötti syödessään.

En vastannut mitään. Tämä on taas sitä turhanpäiväistä hössötystä, jonka äiti on perinyt mummiltani. Molemmat samanlaisia hössöttäjiä, jotka eivät ymmärrä sitä, että olen osannut olla yksinäni siitä lähtien, kun täytin 3 vuotta.

Isä kertoi työasioista, mutta en jaksanut oikein keskittyä kuuntelemiseen. Päätin nousta pöydästä ja lähteä iltakävelyille Huubertin kanssa.

-Moikka, me mennään nyt!

-Mihinkä päin te lähdette? Onhan puhelin mukana? äiti huusi.

-Ei ole, ja mistä mä sitä voisin vielä tietää. Jonnekin vaan. Enkä tiitä kuinka pitkäksi aikaa, mutta ei nyt varmastikkaan puoltatoista tuntia pidemmäksi aikaa, vastasin ärtyneenä.

-Puhelin mukaan tai ette lähde mihinkään ja tuo ei nyt taas kerro mitään siitä, että mihin olette menossa, äiti huusi.

-En ota, se on latautumassa ja en voi vielä tietää. Me mennään sinne minne jalat kuljettaa.

Mä meen vaan lenkittämään koiraa ja siihen ei tarvitse puhelinta. Avaimet mulla on, hei hei! huusin kärtyyisenä ja lähdin.

On se ihmeellistä, että silloin, kun asuttiin Suomessa, ei äiti ja isä ikinä kysellyt onko puhelin mukana tai minne olen menossa, koska todettiin, että kaikkialla on turvallista ja mitään ei tarvitse pelätä. Mutta niin siinä kävi, että muutimme sitten länsirajan pelottavammalle ja turvattomammalle

puolelle ja mihinkään ei vanhemmat päästä minua ja yhtä koira lähtemään, varsinkaan iltaisin, ilman, että reitti on selvä ja takaisin tulo aika on päätetty sekunnin tarkkuudella ja se hiivatin puhelin on mukana, ja kaiken lisäksi äänet päällä, Vanessa puhisi puoliksi itselleen, puoliksi Huubertille.

-Mikä on mennyt pieleen, jos vanhemmat eivät voi antaa lapsen lähteä yksin ulos, ilman puhelinta? Onko täällä muka niin vaarallista, että en voisi kulkea yksinään? En ymmärrä. Vanessa mielti kovaan ääneen ja vastaantulijat katsoivat tuota pientä ärsyyntynyttä suomalaistyttöä omituisesti.

Seuraavana aamuna kello pärähti soimaan tasan puoli kahdeksan Vanessan huoneessa. Kello hiljeni, mutta hetkeen ei tapahtunut yhtään mitään.

Peiton alta kuului vihaista murahelua, ja Vanessa vääntäytyi ylös sängystä. Viisi minuuttia herätyksen jälkeen.

Äiti ja isä istuivat jo aamupalapöydässä, kun sain raahattua itseni sinne.

-Huomenta rakas! Mitäs teillä tänään on koulussa? äiti kyseli innokkaana.

-En tiedä, eikä kyllä kiinnosta. En jaksakaan koulua. Kaikki ovat ärsyttäviä, enkä halua nähdä ketään heistä, ikinä.

- No mutta Vanessa, mitä he ovat tehneet, että sinun täytyy vihata heitä kaikkia? isä ihmetteli.

-Se, että he ovat olemassa on jo liikaa. Yksinkertaisesti vain vihaan heitä kaikkia, enemmän tai vähemmän.

Näillä fiiliksellä oli taas oikein mukava aloittaa uusi kouluviikko.

Lähdin kouluun kaksi minuuttia ennen tunnin alkua. Se oli juuri sopivan mittainen aika jotta kerkeän kävellä kouluun metsän poikki ja kävellä suoraan sisään luokkahuoneeseen.

Vanessa istui paikalleen, kun kello näytti 15 sekuntia vaille 8 ja 10. Vanessa katseli ympärilleen, eikä hämmästynyt siitä, että paikalla ei ollut hänen lisäkseen kuin kuusi oppilasta, kahdestakymmenestäkolmesta.

Tunti alkoi, ja oppilaita saapui paikalle, kukin omaan aikaansa.

Ensimmäinen tunti päättyi, ja enään kolme oppilasta puuttui. Tietojen mukaan he olivat "kipeitä", mutta yllättikö se taaskaan ketään. Ei ainakaan minua. Seuraavalla tunnilla oli tiedossa historian esitelmien esitys.

-Huomenta! Nyt aloitetaan sitten suoraan esitykset, opettaja julisti historian tunnin alkuun.

Voi hemmetti, en ole kerennyt valmistella esitystä juuri mitenkään. Teksti on valmis ja kuvaesitys myös, mutta enhän minä voi vain lukea seitsemää sivua toisen maailmansodan vaiheista, minun täytyisi kertoa vain osa tiedoista, mutta näillä mennään, kun en minä enään mitään kerkeä tekemään.

Viikonlopun kaikki vapaa-aika oli kulunut historian esitelmän kääntämisessä, joka ei ollut helppo tehtävä. Opettajilta ei herunut apua, eikä ymmärrystä siihen, että tällaiset tehtävät ovat erittäin vaikeita, jos ei ruotsin kielitaito ole kovin hyvällä tavalla.

Kukaan opettaja ei ymmärrä sitä, että on aivan mahdotonta olettaa, että suomalainen tyttö, jonka kielitaito ei ole kovin hyvä, pystyisi tekemään kaiken samalla tasolla, kuin ruotsalaiset.

Pakolaisten ja muualta tulleiden oppilaiden taidottomuus ymmärrettiin kyllä, vaikka he olivat kaikki asuneet Ruotsissa paljon pidempään kuin minä. He osasivat puhua ruotsia ja ymmärsivät sitä melkein täysin, mutta heidän ei siltikään tarvinnut tehdä samoja koltehtäviä kuin muiden, heiltä ei odotettu juuri mitään. Mutta minulta odotettiin, enemmän kuin kaikilta ruotsalaisilta yhteensä!?

Vanessa päässä alkoi kiehua. Kaikki tuntui niin ärsyttävältä, missään ei ollut mitään ideaa, ja kaikki ihmiset olivat aivan typerä, ja esitys meni aivan päin suota.

Ärsyttääää. Olin tehnyt erittäin paljon työtä ja esitelmäni sisälsi eniten parasta tietoa ja se oli mielenkiintoinen, mutta eihän esittämisestä tullut yhtään mitään, kun kukaan ei edes jaksanut kuunnella sitä suomalaista tyttöä, joka tulee tänne ja loistaa kaikissa aineissa, (erityisesti kirjallisissa

tehtävissä), mutta joka ei puhu kenellekkään mitään ja on aina yksin, ja poistuu tuntien jälkeen aina mahdollisimman nopeasti kotiin ja palaa takaisin kouluun juuri uuden tunnin alkuun.

Tunti loppui ja lähdin juoksien kotiin. Seuraavan tunnin alkuun oli kaksikymmentä minuuttia, kun saavuin kotiin. Juoksin suoraan sohvalle ja jäin vain katselemaan syksyistä merimaisemaa.

Oli aivan hiljaista, Vanessa makasi sohvalle ja katseli suurista ikkunoista merelle.

Aika kului, liian nopeasti, mutta liian hitaasti. Liian hitaasti siihen nähden, että Vanessalla oli vielä melkein vuosi peruskoulua jäljellä, ennen kuin hän pääsisi pois Ruotsista, takaisin rakkaaseen kotiin Suomeen ja urheilulukioon.

Mutta aika tuntui myöskin kuluvan tässä hetkessä aivan liian nopeasti. Kaksikymmentä minuuttia alkoi pian olla ohi, ja rentoutumishetki ilman yhtäkään ruotsalaista ja ruotsinkielistä sanaa oli ohi.

Oli aika palata takaisin kouluun.

Liikuntatunti oli alkamassa, mutta opettajaa ei näkynyt, eikä kuulunut. Ei myöskään muita oppilaita. Vanessa seiso yksin liikuntasalin ulkopuolella ja odotti muita.

Viisi minuuttia kului ja Vanessa päätti lähteä takaisin pöytäkennukseen katsomaan missä muut ovat.

Yllätys. Kaikki muut olivat sisällä riehumassa, eikä kellään näyttänyt olevan kiire tunnille.

Vanessa etsi katseellaan niitä kahta tyttöä, joita hän jotenkuten pystyy sietämään ja, joidenka kanssa hän välillä istuskelee koulussa.

Tytöt löytyivät kahvion sohvilta istumasta ja kuuntelemasta musiikkia yhteisillä kuullokkeilla.

Vanessa käveli heidän luokseen ja kysyi huonolla ruotsillaan, edes yrittämättä kuulostaa ruotsalaiselta, että mitä ihmettä täällä taas tapahtuu.

- Finns ingen idrott, läraren är borta, työtöt vastasivat yhteen ääneen.

Vai sillä viisiin. Ja kukaan ei taaskaan muistanut kertoa minulle yhtään mitään. Vanessan päässä alkoi taas keittää.

Loppupäivä sujui normaaleissa merkeissä. Ruokana kammottavia palttupalleroita, englannin tunnilla ei saatu mitään aikaiseksi, vaan kaikki säätivät jotain omaansa, ruotsin tunti vieläkin sekalaisempaa, ja koulu päättyi matematiikan tuntiin, josta 10 minuuttia kerkesimme laskea samanlaisia tehtäviä kuin Suomessa kolmannella luokalla, ja muu aika pelleilyyn ja kaiken kruunasi se, että 50 minuutin oppitunti päättyi 20 minuuttia etuajassa.

Keräsin tavarani ja lähdin kotiin. Sellainen päivä taas tänään. Kaikki välitunnit vietin yksinään kotona, ja ruokailussa istuin niiden kahden kohtuullisen siedettävän tytön seurassa, mutta en sanonut sanaakaan, vaan lähdin kotiin heti syötyäni.

Vanessa käveli kotiin ja muisteli mumminsa sanoja; "mieti joka päivä mitä tämä päivä opetti, mitä uutta ja ihmeellistä koit ja mistä voit olla kiitollinen".

Mitäkö minä opin tänään? Opin sen, että älä luota siihen, että kukaan muistaa kertoa sinulle tärkeä asiat, sinun täytyy selvittää ne itse, ja kiitollinen voin olla siitä, että taas on yksi hirvittävä koulupäivä takana, ja enään 146 koulupäivää jäljellä, niin pääsen pois täältä.

Oli lepopäivä ja loppuillan Vanessa istui huoneessa valmistautumassa fysiikan-laeista kertovaan kokeeseen.

-Kuule Huppe, tänään me ei taideta keretä edes iltakävelyille, kun ei se mun opettaja ymmärrä, että on ihan hirvittävä vaikeaa osata selittää kaikenlaisista fysiikan-laeista ruotsiksi ja vastata kysymyksiin hyvin kehittyneellä tavalla, kun nää jutut on suomeksikin aika vaikeita, niin mun täytyy kuule istua tässä ja harjoitella koko ilta näitä, että mä selviäisin siitä kokeesta, Vanessa kertoi Huubertille, joka oli tullut Vanessan huoneen ovelle odottelemaan iltalenkille lähtöä.

-Ai että, mä ootan sitä hetkeä kun peruskoulu loppuu ja saan sanoa hyvästit tälle kaikelle kakalle, jota tää paikka on täynnä. Ei tarvitse enään koskaan kuunnella sitä ärsyttävää jorinaa "siitä

suomalaisesta tytöstä” “se suomalainen sitä” “se suomalainen tätä”, “kato se suomalainen istuu ja tekee koulutehtäviä” “se suomalainen sano mulle jotain suomeks”. Ei tarvitse enään ikinä kuunnella, sitä kun muut yrittää ärsyttää ja puhua suomea ja kuunnella sitä, kun muut haukkuvat, halveksivat ja vähättelevät Suomea ja suomalaisia. Ei enään ikinä tarvitse viettää kaikkea aikaa yksin. Ei tarvitse enään koskaan esittää iloista ja onnellista, jos vain tahtois huutaa tai itkeä. Ei enään ikinä tarvitse olla isossa porukassa, mutta siltikkin aivan ypöyksin. Ei enään ikinä tarvitse selittää kenellekkään opettajalle kehityskeskustelussa, että “ se suomalainen menestyvä urheilijatyttö ja hyvä opiskelija, ei yksinkertaisesti sovi tähän ruotsalaiseen luokkaan, eikä koulujärjestelmään”.

-Ei, ei todellakaan tarvitse. Enään vajaa vuosi, ja kaikki on taas paremmin kuin ennen. Minä pääsen takaisin Suomeen, jossa kaikki asiat ovat niin hyvin...Minä pääsen takaisin kotiin, rakkaaseen koti-Suomeen, jossa yhdenkään pienen urheilijatyön ei tarvitse esittää onnellista, jos ei oikeasti ole, pitkä hiljaisuus laskeutui tyhjään taloon, kun vanhemmat olivat taas töissä ja Huubertkaan ei osannut sanoa mitään.

Vanessan silmistä valui pieni hento kyynel. Sen perään toinen ja vielä kolmas ja neljäskin. Vanessa ajatteli kaikkea mitä edellisen puolentoista vuoden aikana oli tapahtunut, ja mitä se sisälsi. Se sisälsi paljon surua, kyyneleitä, ikävää, kaipuuta kotiin ja vanhojen tuttujen luokse. Se sisälsi aikaa, jonka olisi halunnut muuttaa toisenlaiseksi, aikaa jonka ei kuulunut mennä näin.

Mutta niin se kuitenkin meni. Ei Vanessa, eikä kukaan muukaan omista konetta, jolla voisi muuttaa asiat paremmiksi tai toisenlaisiksi. Se oli elämää, eikä kaikkea voi valita itse, mutta siitä voi selvitä. Se on kuin juna, välillä ollaan pimeässä tunnelissa ja raiteet heittelevät junaa sinne tänne ja riuhtovat ja repivät, ja yrittävät saada sen pysähtymään. Mutta kun pimeästä tunnelista selviää, on tunnelin päässä valoa, iloa, onnea ja **Suomi**.